

newsbeast

Η Φαίη Μπαρμπαλιά – Μάνεση στο theFMartini.com

Συνέντευξη της συγγραφέως στη blogger Φωτεινή Βλαχάκη

16/11/2018

Τα παραμύθια είναι πολλές φορές απατηλά: ο πρίγκιπας σώζει πάντα το ανήμπορο κορίτσι που βρίσκεται σε κίνδυνο· ο μοχθηρός, αιμοβόρος δράκος καταδιώκει και τρομάζει τα αθώα παιδιά και ούτω καθεξής...

Σπάνια, βρίσκει κανείς μια αληθινή παιδική ιστορία που να αναφέρεται στην απώλεια κάποιου αγαπημένου προσώπου.

Συναισθήματα και δύσκολες καταστάσεις που συμβαίνουν αναπόφευκτα σε όλα τα σπίτια, ανεξαιρέτως. Αυτό είναι το θέμα του πρώτου παιδικού βιβλίου της Φαίης Μπαρμπαλιά-Μάνεση, με τίτλο «Ο Αγαπημένος Παππούς», εμπνευσμένο από τον μοναδικό, πρωτοπόρο πατέρα της Ηλία Μπαρμπαλιά και τις αντιδράσεις και ερωτήσεις των παιδιών της, του Νίκου και της Ήλιας, για το θάνατο του.

Καταγράφοντας την προσωπική της εμπειρία σε αυτό το τόσο ευαίσθητο θέμα, η Φαίη συνδύασε φαντασία και πραγματικότητα, τονίζοντας τη σημασία της αλήθειας και φυσικά της άπειρης αγάπης. Της εύχομαι, αυτή να είναι η αρχή πολλών ακόμη «αληθινών παραμυθιών», που τόσο οι ενήλικες όσο και τα παιδιά χρειάζονται εξίσου.

Γνωρίζω αυτή την πραγματικά όμορφη από κάθε άποψη γυναίκα, από τότε που ήμασταν παιδιά. Είναι πολύ ιδιαίτερη· κομψή, έξυπνη, ευγενική, τελειομανής, κι αυτό το βιβλίο είναι η μια απόδειξη των αρετών της. Το να μιλήσω μαζί της για κάτι τόσο σημαντικό, και να προσπαθήσω να το αποτυπώσω με τη μεγαλύτερη δυνατή ακρίβεια, δίνει στο blog μου ένα “reason d’être” ως μέσο καταγραφής ιστοριών και ανθρώπων που αγαπώ.

Εύχομαι επίσης, μέσα από αυτή την συνέντευξη και ιστορία, όλοι μας να αναζητούμε πάντα και να θαυμάζουμε την «Τέχνη της Ζωής». Σ’ ευχαριστώ, Φαίη.

Ακολουθείστε το [thefmartini](#) στο [Instagram](#).

Ο Ηλίας

Είχα μια μοναδική σχέση με τον μπαμπά μου. Εκείνος πάντα μας έδινε τις λύσεις για όλα. Ο πατέρας μου είχε μια ιδιαίτερη σχέση με τον καθένα από εμάς. Όλη η οικογένεια, και οι πέντε μας, η μητέρα μου και τα αδέρφια μου Έλενα και Γιώργος, είμαστε πάρα πολύ δεμένοι και περνάγαμε πάντα φανταστικά μαζί! Γιατί, αυτός ο άνθρωπος δεν ήταν μόνο πολύ καλός πατέρας, έξυπνος, πετυχημένος, ή ακόμα και αυτό που πολλοί λένε για εκείνον «φοβερά στιλάτος», αλλά είχε και τρομερό χιούμορ!

Έλεγε καταπληκτικές ατάκες και γελάγαμε πάρα πολύ όταν ήμασταν όλοι μαζί! Είχε επίσης «ανοιχτό μυαλό», κι ήταν πολύ δεμένος με τους φίλους μας και τους νέους γενικότερα, γιατί τον ενδιέφεραν οι νέοι και ήθελε πάντα να τους βοηθάει.

Επίσης, ήταν πολύ πειθαρχημένος, δεν έχω συναντήσει άλλον σαν και εκείνον, ακόμη και αυτό το έκανε με χαρά. Εμείς μπορεί να ήμασταν μικρότεροι, εκείνος όμως είχε περισσότερο κέφι! 40 χρόνια πριν, έτρωγε σωστά, γυμναζόταν, είχε γυμναστήριο και σάουνα στο γραφείο. Και εκείνα τα χρόνια, που το κάπνισμα επιτρεπόταν παντού, εκείνος δεν το επέτρεπε στο γραφείο ή στο σπίτι. Ήταν πολύ διορατικός σε όλα, όπως και στην δουλειά του. Έβλεπε χρόνια πριν, το «Μπαμ» του κέντρου... Ο κόσμος δεν μπορούσε να τον ακολουθήσει.

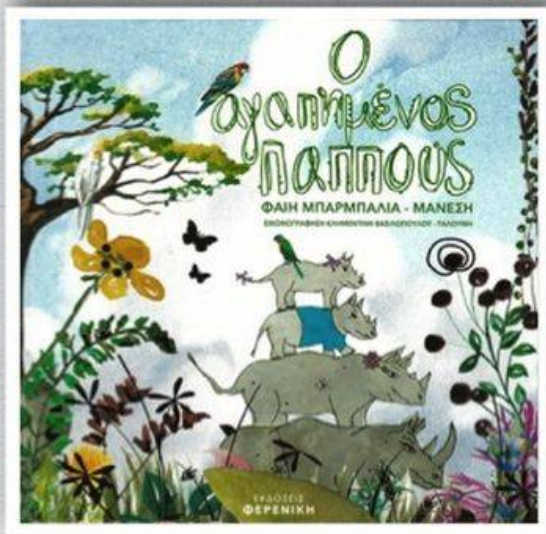
Στην μεταξύ μας σχέση, τη διαφορά την έκανε η αλήθεια. Μας έλεγε πάντα την αλήθεια. Την ίδια αλήθεια που έλεγε παντού. Σε μας και τους άλλους. Ήταν αυστηρός, σε λίγα αλλά ουσιαστικά πράγματα και εμείς, με τη σειρά μας, τον ακούγαμε πολύ. Δεν θα μας έλεγε, για παράδειγμα: «Να γυρίσεις σπίτι στις 12!». Αντίθετα, θα μας τόνιζε: «Πώς θα γυρίσεις σπίτι;» Αυτό ήταν και το σημαντικό, τελικά. Εμείς δεν μεγαλώσαμε σαν τα άλλα παιδιά.

Εννών ότι, δεν μας μιλούσε ποτέ μωρουδίστικα. Μπορεί στις μέρες μας, που η παιδοψυχολογία έχει γίνει της μόδας, αυτό να ακούγεται πλέον σύνηθες, αφού μας

συμβουλεύουν να μην μιλάμε έτσι στα παιδιά ακόμα και όταν είναι πολύ μικρά, και να τους λέμε την αλήθεια.

Αυτά όμως, στην οικογένειά μας γινόντουσαν φυσικά. Βέβαια, ο μπαμπάς μου, είχε διαβάσει πολλή ψυχολογία. Ήταν πολύ διαβασμένος γενικά... Και θυμάμαι χαρακτηριστικά, να του λέω πως: εγώ δεν είχα διαβάσει τόσο όσο εκείνος, και να μου απαντάει, γελώντας: «Παιδί μου, εγώ ξεκίνησα να διαβάζω τόσο πολύ 40 χρονών!».

«Ζωή θα σε ζήσω οπωσδήποτε!» Αυτό ήταν το μόντο του· και το κυριότερο, το έκανε πράξη καθημερινά! Ήταν ένας άνθρωπος, ο οποίος μπορεί να είχε μια πολύ όμορφη οικογένεια, είχε όμως περάσει πολλά και δύσκολα στη ζωή του... Δεν τον σταματούσε τίποτα! Εννοείται πως όλα αυτά τα έκανε με προσπάθεια και αγώνα, ακόμη όμως και στα δύσκολα, ήταν πιο θετικός από εμάς! Όσα και να είχε κάνει, έβλεπε πάντα το επόμενο και το οραματιζόταν.

Οι ερωτήσεις του Νίκου και της Ήλιας που έγιναν βιβλίο

Έχουν περάσει 4 χρόνια από τον θάνατο του Ηλία. Μου είχαν πει, μετά τους πρώτους μήνες θα είσαι κάπως καλύτερα... Μετά τα πρώτα 3 χρόνια θα είσαι διαφορετικά... Και έβλεπα πως αυτό δεν συνέβαινε... Πήρα δύναμη από τα παιδιά, ήταν αναγκαστικό! Τα παιδιά είναι ο μόνος λόγος που, είτε είσαι είτε δεν είσαι καλά, θα σηκωθείς το πρωί, γιατί σε έχουν ανάγκη, να τα περιποιηθείς...

Σε όλα τα άλλα, μπορείς να βάλεις ένα pause. Εννοείται πως και ο χρόνος βοηθάει, κι εμένα με βοήθησε μέχρι ενός σημείου. Ύστερα από κάποιο διάστημα, όταν πλέον είχα ηρεμήσει, κατάλαβα και είπα μέσα μου πως είναι ανώφελο να περιμένω κάτι. Διότι τώρα έχω μια δεύτερη ζωή, χωρίς τον μπαμπά μου.

Το βιβλίο «Ο Αγαπημένος Παππούς» βγήκε τελείως φυσικά, αβίαστα. Στην αρχή, ήταν η ακριβής καταγραφή όλων των ερωτήσεων των παιδιών μου, όπως: «Πού είναι ο παππούς; Πού είναι το σώμα του; Θα τον δούμε; Δεν είναι δίκαιο!» Τα παιδιά νομίζουν ότι εμείς, οι μεγάλοι τα ξέρουμε όλα. Πολλές φορές όμως, δεν είμαστε προετοιμασμένοι ή, απλά, δεν ξέρουμε την απάντηση.

Ή μπορεί να γνωρίζουμε την απάντηση, αλλά να μην είμαστε σε θέση να την εκφράσουμε σωστά επειδή είμαστε συναισθηματικά φορτισμένοι. Ο καθένας μας ακολουθεί την δική του πορεία, ανάλογα με τα πιστεύω του τη θρησκεία του, την παιδεία του, τις εμπειρίες του.

Εγώ, επειδή θέλω να τα κάνω όλα σωστά, όσο πιο σωστά μπορώ δηλαδή, διάβασα πολλή παιδοψυχολογία. Βέβαια, δεν υπάρχει σωστό στο θέμα της απώλειας... 1000 βιβλία να διαβάσεις, κανένας δεν ξέρει πραγματικά τι να απαντήσει, στην ερώτηση: «Πού βρίσκεται τώρα ο παππούς;» Τι να πεις... «Στον ουρανό / Στον παράδεισο / ή έφυγε (τελείως λάθος!)» «Πού πήγε; Θα ξαναέρθει;» θα σε ξαναρωτήσουν. Ή, αν τους πεις: «είναι στον ουρανό, σε κοιτάει και σε προστατεύει...» πολύ πιθανόν μετά να αναπτύξουν κάποια φοβία, τύπου «Big Brother» και κάθε φορά που κάνουν μια σκανδαλιά να φοβούνται, μήπως τα βλέπει ο παππούς τους από ψηλά και τα κρίνει.

«Ο Αγαπημένος Παππούς»

Το βιβλίο είναι κατά 80% αλήθεια. Για να το κάνω πιο παιδικό, χρησιμοποίησα ρινοκεράκια και όχι ανθρώπους, γιατί το θέμα που διαπραγματεύεται είναι δύσκολο. Και γιατί ο γιος μου, ο Νίκος, κοιμάται μ' ένα ρινοκεράκι από τη μέρα που γεννήθηκε. Ο Νίκος είναι ο «Νίκος» και η Ήλια, η «Ζουμπέτ» και ο μπαμπάς μου, που ήταν λάτρης του ωραίου, σίγουρα θα γελούσε πάρα πολύ αν μάθαινε ότι τον έχω κάνει ρινόκερο!

Η εικονογράφηση είναι της Κλημεντίνης Βασιλοπούλου-Ταλούμη. Ο παππούς της ήταν πολύ φίλος του μπαμπά μου και εκείνη έδωσε τον καλύτερο της εαυτό. Κάθε σελίδα είναι κι ένας πίνακας και κάθε σελίδα έχει στοιχεία του μπαμπά μου, κάποια κρυμμένα και άλλα όχι.

Όπως για παράδειγμα, η σκάλα του σπιτιού μας, τα τούβλα στους τοίχους του γραφείου μας εδώ και 45 χρόνια, στοιχεία αρχαιοελληνικά που ο πατέρας μου, που λάτρευε τον πολιτισμό, θαύμαζε και πολλά άλλα... Φυσικά ούτε από την εικονογράφηση ούτε από την ιστορία δεν θα μπορούσε να λείπει το ηλιοβασίλεμα, αφού στις καλοκαιρινές διακοπές μας, αράζαμε κάθε απόγευμα και βλέπαμε μαζί το ηλιοβασίλεμα· μαγικές στιγμές που μας έμαθε να ζούμε.

Τα έσοδα από την πώληση του βιβλίου «Ο Αγαπημένος Παππούς» θα διατεθούν μέσω της μη κερδοσκοπικής εταιρίας «Η Τέχνη της Ζωής» που ιδρύθηκε εις μνήμη του Ηλία – εμπνευσμένη από εκείνον, καθώς μέχρι και η ίδια η φράση είναι δική του! – στο Νοσοκομείο Λήμνου για τη διαμόρφωση και τον εξοπλισμό ενός χώρου για τις θεραπείες των καρκινοπαθών.

Θέλω να ευχαριστήσω τη συγγραφέα και φίλη μου Ελένη Παναγιωταρέα-Μακροπούλου, η οποία με παρότρυνε και με βοήθησε να γράψω το πρώτο μου παιδικό βιβλίο, γιατί ως ενήλικας γράφεις μ' έναν τρόπο που πρέπει να απλοποιήσεις και πέρα από το συναίσθημα, κάθε τι πρέπει να έχει και μια εικόνα.

Η παιδοψυχολόγος και πολύ καλή φίλη μου Μάγια Αλιβιζάτου, με καθοδήγησε επίσης και με βοήθησε πραγματικά πολύ στη συγγραφή αυτού του βιβλίου. Η κορδέλα, που είναι χειροποίητος σελιδοδείκτης για να βολεύει τα παιδιά, είναι της κλωστούφαντουργίας Μέντη από το Μουσείο Μπενάκη, και για τη δημιουργία της συνεργάστηκα με τη φίλη μου Ιζαμπέλλα Κόβα. Ευχαριστώ και τον κύριο Χρήστο Ζαμπούνη, των εκδόσεων «Φερενίκη» επειδή με κατάλαβε, με εμπιστεύτηκε και με άφησε να κάνω το βιβλίο όπως ακριβώς ήθελα. Βρισκόμαστε ήδη στην δεύτερη έκδοση!

Θέλω ν' αναφέρω την αδερφή μου Έλενα Μπαρμπαλιά-Σαρακάκη, η οποία με βοήθησε τρομερά στο βιβλίο αυτό, διάβαζε μαζί μου τα πάντα! Είναι η "κολώνα" του σπιτιού μας και για εμένα, ένας δεύτερος Ηλίας. Τη μαμά μου, Μπουμπού και τον αδερφό μου, Γιώργο, επειδή ο ένας συμπληρώνει τον άλλον και, πάντα προσπαθούμε και σκεφτόμαστε ό,τι κάνουμε, να το κάνουμε όπως θα ήθελε εκείνος. Και φυσικά τον άντρα μου, Γιάννη που με στήριξε στα πάντα, και είναι και ο ίδιος πολύ δεμένος με την οικογένεια του, οπότε είχε την τέλεια βάση για να με καταλάβει.

Το επόμενο στάδιο θα είναι να μεταφραστεί «Ο Αγαπημένος Παππούς» στα αγγλικά, να ταξιδέψει και να εκδοθεί από κάποιο ξένο εκδοτικό οίκο και, πάντα τα έσοδα από τις πωλήσεις του να πηγαίνουν σε κάποιο φιλανθρωπικό σκοπό, στη μνήμη του Ηλία.

